

TALÁLT VERSEK

Nagy László

(1925 – 1978)

MEDVEZSOLTÁR

Füst-menyasszonnyal, könnyel,
hóhéros csönddel, homállyal,
nikotin-teleholddal, hamu-galambok búbjaival
házasítva már és esketve mérgeim küllőire,
férgeim tiszteletére, avatva barlang-lakóvá,
bőjtölő bőrré, csonttá, itt kuksolok éktelenül
teremtés gyalázataként, mert nem ilyen a lét,
lefokozott élet ez, kohol már olyan ideát,
hogy végképp lebontsa magát,
hogy szőr-csuhés rossz farom is
aknára ülne örömmel hattyú-begyü párna helyett,
hát szép piros Nap, gyere hozzám a dér meg a jég
gyarmatain át, gyere el bevérzett szemeim elé,
egyetlen skarlát fenség, nyílt arcú látogató,
aki hozhat hitet, akit fogadok fehér virággal,
beleim liliomával, kiehült lelkem dobjaival,
füleim csengésivel, a fog, a köröm és a kő
konkrét csikorgásával ünnepet kínból csiholva.

Nem ismersz rám és nem ismerek én se magamra,
állkapcsomnál is erősebb hatalom összeszorít,
éremmé verne, irgalmatlan arcmását marná belém,
pengjek holt-ridegen, ha láthatatlan satuja kiköp,
de amíg ráspolya, sav-dörzsölő bársonya rajtam,
végső ihletettségem véreből egy cseppet kivesz,
kigyújtva emeli föl, s e kőszobát kifestő pírban
megteremti őt, aki voltam, akiben kedvem lelem:
nyavalyák ellen mintát, istenkét, mindenhatót,

rokonát földnek, víznek, fű, fa, virág rokonát,
csillagzó csontú, görgeteg izomzatú medvefiút,

fürtöset, sok-fogú nevetőset, fényes ribizke-szeműt,
aki örvend hogy él, aki göcögő szájjal elkap
áprilisi záport s virágportól trüsszög nagy babaként,
aki sárga selyem útját húzza gyanútlanul völgyön, hegyen,
s nem zokog csillagkép-testvéreihez, akik úri
ringlispilen ülnek mindig s kezükben örök nyalóka,
mert világnagy eperfán trónol, tűnődik, ott szüretel
édeni cukrot és vérenek ízét nem ismeri még,
mert neki intelem s rémlés mind csak üres árnyék,
s csak árnyat öltöztet minden fekete prófécia.

Ó téli szép piros Nap, ölelek most olyan nyarat,
ami nincs, ami mancsom közt leszúrt legenda csak,
rászolgáltam, kellett nagyon ellentétek haragos násza,
üssön torkomba dér, gyönyörömmre iszonyú kontra,
kellett egy odvas világban mézre vadásznom, hogy végül
szakítsak epét, hogy méreg legyen minden pillanatomban,
fejére bádogg-manóknak horpasztó barackot adnom
kellett, hogy ketyegésükben gázoljak harmatom tűntén,
fű helyett beretváikban, kiszitált sivatagon,
kellett az ínség-idő, hogy dühöm gyümölcse beérjen,
kopasz tetőn, isten fején lábnyomommal őszi havat
kihímezni kellett nagyon meddőség szemfödélének,
átok-virágnak hogy kutyái megnyissák oldalamat,
hogy vörös selyem utamat húzzam szimatuk előtt,
puskapor-ábránd előtt vadrózsás hét hegyen túlra,
s mert nem akartam kitömve lenni szalmacsutakkal,
ülni magas polcon papírkoronáson, csikó-zsír
aranya előtt és korai barkák között, hát kellett,
végül is kellett puskákat eltörnöm, puskásokat,
hogy itt lakjanak bennem, belül üzzenek szüntelenül.

Déjjana, déjjana – farsang, farsang,
behallik hozzám üzenete dévaj erőknak,
álarcos nagy dobogásra kinyílnak ablakok, ajtók,

de én bezárom magamat, és minden kísértést
hamuval megjelölök, mert ami csalogat: csalárd,
mese-szín, mese-beszéd – a tengerkéek kőlapokon
akik inognak: holdudvarú álom a fejük körül,
önmaguk gyertyái, gyertya-bálos temetőt idéz
fénykörük: a fejlevágható, szív-kiszakítható álom,
bár elosztásra tömény-édességet vagdal a bárd
és átváltak a béklyók cukorral-cifra pereccé,
de én nem alszom, az álom kórsága nem glóriám,
déjjana, déjjana, hölgyek, urak és tahók,
csorba a fényesség: medvetánc hiányzik a tapshoz,
déjjana, déjjana, ez a vezényszó nem enyém,
ritmus és rítus ne várj, nem vagyok hímbalerína,
jégvirág-függönyeim nehogy meginogjatok, félek,
csörgőkre ha rá gondolok, harangoz bennem a csömör,
és orrkarikát ha csak sejtek, elered az orrom vére –
ó szép piros Nap, ha vashorgokkal áldott mancsom
beléd vághatnám végre, hogy elragadj hirtelenül,
gyökerestől kiszakíts innen úsztatva égi fátylak közé:
jó utam az lenne már, mert egyetlen bajtalan út,
egyetlen vértelen út, ha nem éri a láb a földet
s megnémul a száj a földnek, déjjana, déjjana, dé!

ÉN VACOGOK MÁR

Én vacogok már minden ormon
riadalmasan szép a sorsom
szebb mint a tiétek pingált akolban
alomban